

WEEKJEWEG PETER HABELER ROUTE

Huttentocht voor bergprofessor

VRIENDEN KIJKEN ONS VAAK MEEWARIG AAN. Tijdens de zomervakantie gaan wij niet bakken aan het strand, niet liggen op een bedje aan de rand van het zwembad, maar zwoegen wij met veel plezier in de bergen! Met wat kleding, tandenborstel en lakenzak in de rugzak maakten we deze keer een huttentocht, de Peter Habeler Route in de Oostenrijkse Zillertaler Alpen.

door Caroline Vlietstra

Een afspraak maken was niet eenvoudig, maar uiteindelijk lukte het. Op een terras in Mayrhofen ontmoeten we de wereldberoemde alpinist, Peter Habeler. Volledige aandacht van deze bergprofessor - een eretitel waar hij maar wat trots op is - krijgen we pas als hij de handen heeft geschud van vele fans die hem op het terras hebben gespot. Het is duidelijk, iedereen in Oostenrijk kent deze 72-jarige levende legende. Ze zijn trots op deze alpinist; zo trots dat Habeler op zijn zeventigste verjaardag een huttentocht cadeau kreeg: de Peter Habeler Route.

Habeler was, samen met Reinhold Messner, de eerste alpinist die zonder kunstmatige zuurstof de Mount Everest bedwong; heeft vijf achtduizenders op zijn naam en bedwong de noordwand van de beruchte Eiger in een recordtijd van tien uur. Zelfs nu nog traint Habeler elke dag. „Mij vind je niet in een sportschool, daar hebben we toch zeker de bergen voor.” Bij de vraag hoe de liefde voor de bergen is ontstaan glimmen zijn ogen: „Ik groeide op zonder vader en besteedde al mijn tijd in de bergen. Eigenlijk beschouwde ik de berggidsen van dit dal als mijn vader. Vanaf mijn tiende wist ik het zeker; ik wilde alpinist worden. Voor mij was het behalen van de top van de Mount Everest mijn levensdoel. Dat ik dat in '78 samen met Messner heb gedaan zonder extra zuurstof, vonden heel wat mensen gekkenwerk. Artsen waren ervan overtuigd dat het ons niet zou lukken. En als het ons al zou lukken, dat we er hersenletsel aan over zouden houden. Maar je ziet, het is toch gelukt en gek ben ik ook niet geworden.”

Hoewel Habeler veel rondreist en zelfs nog steeds bergen beklimt, keert hij altijd terug naar 'zijn' bergen in het prachtige Zillertal. „Natuurlijk ben ik er trots op dat er een route naar me is genoemd. Dit is een schitterende tocht en ik hoop dat iedereen die deze route zal lopen er net zoveel voldoening uit krijgt als ik. De route

Levende berglegende Peter Habeler.

De keuken loopt dwars door de Italiaanse grens

Mayrhofen bruist

Terwijl veel populaire wintersportdorpen in de zomer veranderen in spookdorpen, is er in Mayrhofen nog volop leven in de brouwerij. Het dorp heeft gezellige winkels en restaurants en barretjes met terrasjes. Het Zillertal heeft achttien verschillende mountaibikeroutes, een golfbaan en het dal staat bekend om zijn glattersteigmogelijkheden. Er kan op de Hintertuxer Gletscher zelfs in de zomer geskied worden. En is een huttentocht teveel van het goede? Met de kabelbaan omhoog, genieten van het uitzicht en weer naar beneden, kan ook. De kabelbaan links laten liggen en naar beneden lopen is ook een optie. Pas wel op dat de tocht niet al te lang is. Van alleen maar naar beneden lopen krijg je enorme spierpijn in de bovenbenen...

is heel veelzijdig, van bergwandelen tot wat moeilijker terrein. Met sneeuw, ja, zelfs in de zomer, en met de meest waanzinnige uitzichten en gezellige berghutten. Door de keuken van een van de hutten loopt zelfs de Italiaanse grens.”

Luxe

Na al deze lovende woorden over 'zijn' route wordt het de hoogste tijd om een deel van de in totaal zestig kilometer lange wandeltocht zelf te gaan lopen. Samen met man en 14-jarige zoon starten we dit avontuur met een overnachting in de Dominikus Hutte.

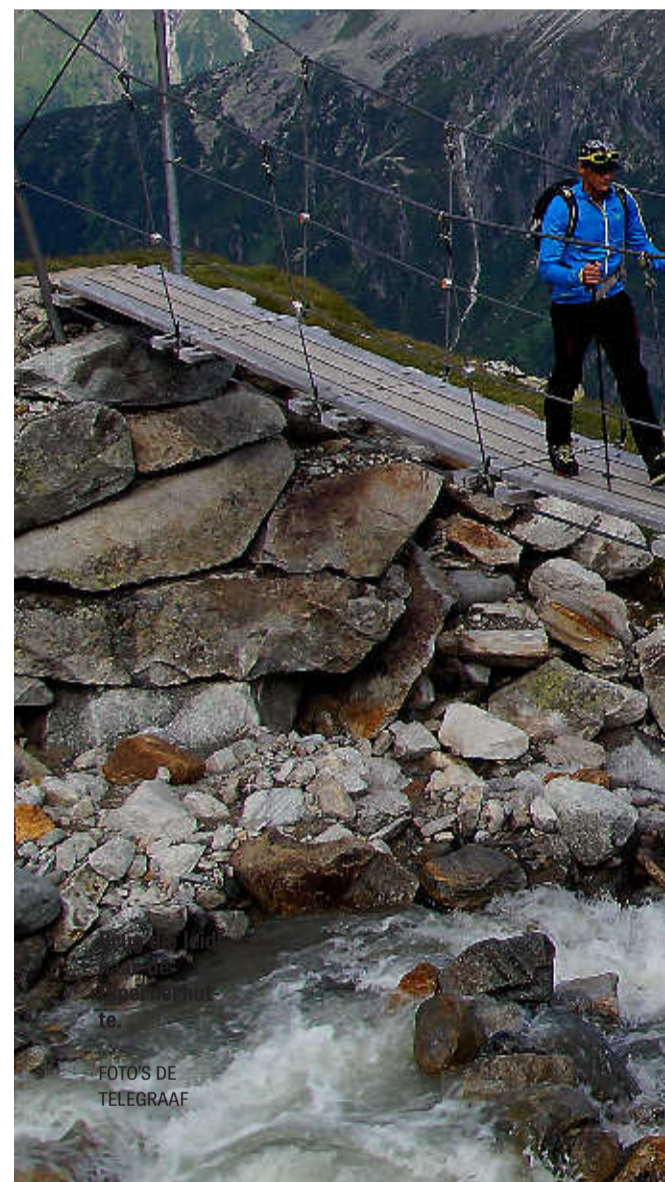
Onlangs dat deze plek de naam 'hut' draagt, heb je hier volop luxe. De eigenaars, Duitse Heiko getrouwd met de Nederlandse Juliette Lapp, gaven hun welvarende leven in Uithoorn op om hier, samen met hun vier kinderen, een nieuw bestaan te beginnen. Vijf jaar geleden kochten ze de Hutte. Heiko: „Er moest heel wat geklust worden en het was hard werken.

Maar we zijn met z'n allen bij elkaar en daar gaat het ons om.”

De op 1800 meter hoogte gelegen hut kon niet op een mooiere plek liggen. Hij kijkt uit op de 131 meter hoge en 725 meter lange dam van de Schlegeisstuwmeer. De oorspronkelijke Dominikus Hutte is verloren gegaan toen in 1970 de dam in werking werd gesteld en ligt op de bodem van dit azuurblauwe stuwmeer. Heiko en Juliette hebben in deze plek al hun energie gestopt en dat voel je. De gasten worden hier in de watten gelegd en de twee kunnen heerlijk koken.

Mooi uitzicht

De volgende dag komt onze gids, Christian Eder, ons voor onze driedaagse tocht halen. Wat een toeval dat deze 46-jarige berggids vanaf zijn 18e samen met zijn vriendin de Dominikus Hutte beheerde. „Twintig weggegooiden jaren”, noemt hij nu de tijd dat hij huttenwaard was. Want ook hij wilde namelijk, net als Habeler,

FOTO'S DE TELEGRAAF

Hoog, heel hoog, boven het stuwmeer...
FOTO TIROL WERBUNG/ANNE GABL.

REISWIJZER Auto: van Amsterdam naar Mayrhofen is het 984 km rijden. Vliegen kan ook. Vanaf luchthaven Innsbruck is het 68 km rijden naar Mayrhofen.

De op 2.324 meter hoog gelegen Geraer Hütte.

Happy door wandelen

Het idee dat wandelen in de bergen alleen voor geitenwolvensokken-types is, is allang achterhaald. Je komt tegenwoordig mensen van alle leeftijden en allerlei pluimage tegen. Supersportieve berggeiten halen je rennend in; voor durfals is een hoge top het doel van de tocht. Feit is dat bergwandelen, in welke gradatie dan ook, ons een goed gevoel geeft. En het is niet alleen gezond voor ons lijf, uit onderzoek is gebleken dat het ook goed is voor ons geestelijk welzijn. We laten de drukte van de stad letterlijk achter ons en komen, voetje voor voetje, in een soort van meditatieve staat. Stap voor stap verwijderen we ons verder van onze dagelijkse besommeringen en zorgen. Tijdens een wandeling in de bergen moet ons hoofd leeg zijn. Er is maar een ding belangrijk; waar zetten we (veilig) de volgende stap? Voor gepeker is geen plek. De endorfine (het heerlijke gelukstofje) die ons lichaam aanmaakt door intensief bewegen, doet de rest.

Tip

Schaf aan het begin van de vakantie een 'Zillertal Activcard' aan. Met deze kaart krijgt u korting op de elf kabelbanen, het openbaar vervoer, de zwembaden, de bobsleebaan en het Planetarium.

van kleins af aan berggids worden en kon zijn droom pas verwezenlijken nadat hij zijn erfenis verkocht had aan de familie Lapp.

Eder kent dit gebied op zijn duimpje. Deze dag zullen we zo'n vijf uur onderweg zijn met een lunchstop in het op 2477 meter liggende Friesenberghaus. Zoonlief laat het eerste uur een heel repertoire aan klaagzang horen (hoezo omhoog lopen!), maar tot onze stomme verbazing gaat het klagen over in het zingen van vrolijke popliedjes. En hoe hoger we komen, hoe mooier het uitzicht. Al snel zien we het stuwmeer onder ons liggen.

In het Friesenberghaus serveren de jonge, verliefde eigenaren Susi en Flo ons een lunch die met dezelfde hartstocht is gemaakt. En dat proef je. Heerlijke traditionele gerechten die het vervolg van de klim die middag er niet eenvoudiger op maakt. We moeten alle zeilen bijzetten tot we arriveren in de moderne Olpernerhutte. Deze hut is pas sinds 2007 geopend

en zit vol hippe jongeren. Christian: „Steeds meer jonge mensen vinden bergwandelen leuk. Je ziet ze met hele groepen omhoog gaan. De hutten zijn er goed op ingesteld. De menukaart is beter - er is tegenwoordig niet alleen traditioneel eten te krijgen - en er zijn douches gebouwd.”

Pittig

Na een kort nachte — berggidsen zijn ochtendmensen — gaat de rugzak weer om en vervolgen we onze weg. Vandaag wordt een pittige tocht van zes uur. We lopen over sneeuwvlakten en klimmen en klauteren over stenen. We eten onze lunch, meegekregen van de Olpernerhutte, op een steen met het meest waanzinnige uitzicht mogelijk. We zijn doodop als we 's middags eindelijk aankomen op onze laatste bestemming, de Geraer Hütte. De op 2.324 meter hoog gelegen Deutschen Alpenvereins (DAV) hut is meer dan honderd jaar oud en met zijn donkere houten balken en rood met witte gordijntjes oer-

gezellig. Schoenen staan op een rijtje in de gang, sloffen in alle maten liggen in een grote houten bak klaar voor de bergwandelaars. De laatste klus van deze dag is het vinden van een paar in dezelfde maat.

Morgen lopen we op eigen gelegenheid terug naar het dal. Zonder gids, die hebben we niet meer nodig. Het laatste traject is lang (we hebben zeker zes uur nodig), maar niet moeilijk. Terwijl we genieten van een welverdiend drankje, is Christian zich alweer aan het voorbereiden op de terugreis. En hij heeft zo te zien haast. Zijn bergschoenen heeft hij ingeruild voor gympies en hij heeft een kort, strak loopbroekje aan. Trailrunning, off-road hardlopen, zo noemen ze dat.

De tocht die wij in twee dagen omhoog gedaan hebben gaat hij in rap tempo naar beneden afleggen. Hij schat in zo ongeveer drie uurtjes...

Meer Oostenrijk en leuke bergverhalen vindt u op www.reiskrant.nl/weekjeweg

© DE TELEGRAAF BRON: maps4news.com/©2013HERE